

Karvaturri

Loman loppua kohti pääministeri Harri Holkeri kävi päivä päivältä levottomammaksi. Kuinkahan ne ovat siellä pärjänneet, kun hän on ollut poissa? Se hirvitti – kaikki yhden Vistbackan varassa. Vielä enemmän hirvitti, jos ne ovat pärjänneetkin hyvin ilman häntä. Vaalitkin lähestyivät, eivätkä gallupit näyttäneet hyvää.

Tarttis tehdä jotain, mietti pääministeri tuoreesti, vaikka ajatus tuntui jotenkin tutulta. Mutta mitä? Siinäpä kysymys.

Viimeisen lomayönsä hän piehtaroi vuoteessaan, raapi korvallistaan, kyhnytti leukaansa, rapsutti päätään.

Laskisiko hän vesikelkalla Lahden suurmäestä? Ei, Matti Jämsä oli sen jo tehnyt.

Menisikö hän päissään baariin ja hajottaisi sen kaluston? Ei, Matti Nykänen oli sen jo tehnyt.

Katoaisiko hän tietymättömiin viikkokausiksi, jotta iltapäivälehdet sitä päivittäin ihmettelisivät? Ei, Pekka Paavola ja tämä Käckin perhe olivat senkin tehneet.

Laskisiko hän housut kinttuihin ja pyllistäisi Senaatintorilla? Ei, sen ovat tehneet siviilipalvelumiehet.

Joisiko hän lisää kahvia? Ei, sen hän itse oli tehnyt.

Aamuun mennessä pääministeri oli kyhnyttänyt leukansa verille, mutta mitään järjestäjä ei ollut tullut mieleen. Väsyneenä hän kömpi aamutoimiinsa. Peilistä katsoi surkea, naarmuinen naamataulu, jota hän ei ollut tuntea omakseen.

Siinä se oli! Tuolla naamalla ei kehtaisi lähteä töihin, eikä se parranajoakaan kestäisi. Siis parta! Se näyttäisi radikaalilta, olisi seksikäskin ja osoittaisi, ettei hän ollut seipäänniellyt kuten väitettiin.

Niinpä ennen niin siloposkinen pääministeri ilmaantui lomaltaan töihin parrakkaana herättäen ansaittua huomiota. Tarkkailijapiireissä tapaus mainittiin Suomen huomattavimmaksi poliittiseksi linjanvedoksi sitten Johannes Virolaisen tukanvärjäyksen.

Kului viikko, kului toinen, kuukausi, ja pian puoli vuotta. Arvailu siitä, ajaako Holkeri partansa pois vai ei, ohitti piankin arvailun siitä, ryhtyykö Koivisto vielä presidenttiehdokkaaksi.

Mutta Harri ei ajellut. Parta kasvoi ja tuuheni päivä päivältä. Kohta ei pääministeristä näkynyt nenääkään, sitten katosivat korvat ja silmät, lopulta koko pää tuuhean harmaan pehkon kätköihin. Jouluna parta oli jo liian pitkä joulupukin hommiin, ja tammikuussa se viisti lattiaa.

Vaalitaistelun alkaessa parrakas Holkeri oli kasvanut täysiin mittoihinsa, joita mieluusti esitteli kodinsisustuslehdissä. "Vasta nyt olen löytänyt todellisen minäni, minä olen täällä", kuultiin hänen lausahtavan kaiken peittävän karvapehkonsa keskeltä.

Eikä siihen ollut muilla mitään lisäämistä, sillä kun maanvyörymävoiton jälkeisenä kesänä pääministeri partoineen kuvaajien pyynnöstä asettui seisomaan eteläpohjalaiselle heinäpellolle komeitten ukkoseipäitten sekaan, hän sulautui tuohon suomalaiskansalliseen maisemaan niin täydellisesti, ettei häntä enää sen koommin löydetty.

